

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 5303/2022
25.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радомир Петрић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., ВВ из ..., чији је заједнички привремени заступник Александар Прибојац, адвокат из ..., Општине Велико Градиште, коју заступа Општински правобранилац и Града Крагујевца, кога заступа Градски правобранилац, ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужене Општине Велико Градиште, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2712/20 од 12.01.2021. године у седници одржаној 25.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене Општине Велико Градиште, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2712/20 од 12.01.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене Општине Велико Градиште изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2712/20 од 12.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 1091/20 од 31.07.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужилац власник са уделом од 7119/7469 на кат. парцели .., ливада треће класе у површини од 7469 м², уписана у ЛН .. КО Крагујевац 4, по основу одржаја, у мерама и границама наведеним у изреци, а што су тужени дужни да признају и трпе и дозволе да се тужилац укњижи на основу ове пресуде у Катастар непокретности. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име трошкова поступка солидарно исплате 88.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж 2712/20 од 12.01.2021. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужених ББ, ВВ и Општине Велико Градиште и потврдио првостепену пресуду у ставу првом и ставу другом изреке, према овим туженима. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и ставу другом изреке у односу на тужени Град Крагујевац, тако да се одбија тужбени захтев тужиоца према овом туженом, како је изреком наведено, а обавезује се тужилац да туженом Граду Крагујевцу на име трошкова парничног поступка исплати 52.500,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужених ББ, ВВ и Општине Велико Градиште за досуђење трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде, донете у другом степену, у делу става првог изреке, тужена Општина Велико Градиште је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује у смислу члана 404. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. и 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП у овом случају нису испуњени. Не постоји потреба за уједначавањем судске праксе у погледу стицања својине одржајем, применом члана 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа. Наиме, испуњеност услова за примену института одржаја решава се у сваком конкретном случају, зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације, па не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или разматрања питања од општег интереса. Притом уз ревизију тужена није приложила судске одлуке из истог или сличног чињеничног или правног односа у којима је другачије одлучено, чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначавањем судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против пресуде против које се по закону не може поднети.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора је 10.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору ради стицања својине, у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе 13.12.2016. године, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом чланова 404. став 2. и 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић